

PASEN GEEFT JE VLEUGELS



Voor een stuk chocolade reed ik als tienjarige vijf kilometer ver achter peet Oscar zijn Solex met een olmen muilt aan mijn rechter hand. Drie blokjes voor en drie blokjes na de zetting. Het prentje moest dienen om de plakmuur op mijn kamer te versieren. Het zilverpapier spaarde ik voor de arme kindjes in Afrika. Ik was daar blij mee want chocolade was toen een delicatessen. Leg dat nu maar eens uit aan onze jeugd, ze gaan u direct laten inschrijven in het rusthuis, hoho.



Mijn oma lag met een groot pak 'Côte d'Or zwart' onder haar hoofdkussen. De latjes waren geteld en iedere avond ging er eentje af, haar portemonnee lag bloot en blank. Bij stress wordt aangeraden chocolade te eten. Want deze maakt endorfine aan in de hersenen. Het heeft het effect van morfine en brengt rust en goedgezindheid.

Een tip voor de vinkeniers: zorg dat er steeds chocolade bij het ontbijt is op de dagen van de zettingen. Zo mag u eens blijven hangen zonder ambras. Het lichaam heeft ook baat bij het eten van chocolade want het is rijk aan licethine en polyfenolen, wat deze ook mogen zijn. Dit alles staat te lezen in

de folders van de fabrikanten en verkopers. Maar wat ze niet vermelden is dat het overgewicht kweekt: grotere kans op hart en vaatziekten, diabetes en... het is verslavend! Maar het is zo lekker en ik ken er weinigen die het niet lusten.

Wat vroeger luxe en een geluksmaker was, is tegenwoordig te klasseren onder het normale, maar wel tegen een prijs. Het onheilspellende nieuws dat de cacaobonenkweek door de temperatuursveranderingen slecht was, heeft alleen maar de prijs van 'het bruine goud' sterk doen stijgen. Want de winkels en warenhuizen liggen nog afgeladen vol. Vooral nu met de 'paasperiode' komen de klokken dagelijks leveren.



Dagbladen wijden zonder schroom bladzijden vol aan proeftesten en puntenbeoordelingen. De grote merken krijgen hoge cijfers, de low-budgets zijn gebuisd. Maar niemand maalt erom, iedereen sleurt kilo's buiten. Pralines die vroeger in de hoge kringen op tafel kwamen, zijn nu een tussendoortje of ideaal geschenk...

Wat is dat toch met die chocolade? Als ik bedenk dat ik als kleine kadee op Pasen een kartonnen paasei kreeg met daarin kleine eitjes en één chocoladefiguurtje van bij de bakker - echte chocolade van de bonen die de jongetjes van het zilverpapier gekweekt hadden. Hoe mooi was dat. Nu worden de gastjes overladen en staat de helft overtijd te gaan in de kast. Want het hele jaar door is het Pasen, Sinterklaas en nieuwjaar.



Ik ga nog een reepke eten want ik heb het nodig; mijn vinken zingen nog niet en mijn zonnepanelen brengen niets op. Er zit zelfs geen prentje en zilverpapier meer in de 'latte choklat'. Maar de omslag gaat aan het nagelke op het wc bij de folders van de verkiezingen. Zeker weten!

In de tijd dat de mensen nog bijna allemaal 'geloofden' en het ook durfden verkondigen, was er in Sint-Goddegem een jongeling - Berke genaamd - die in alles en iedereen geloofde. Zijn ouders deden hun best om hem op Sinterklaas, Pasen en Kerst iets te geven. Maar dat was moeilijk na de oorlog.



Voor de paasklokken maakten bij hem indruk ondanks zijn twaalf jaar. Hij was dikwijls het onderwerp van spot, maar hij bleef bij zijn stelling dat ze echt bestonden: op witte donderdag vertrokken ze naar Rome en op Pasen terug ze kwamen met chocolade-eieren.

Zijn pa was lid bij 'De Klakkezangers' in lokaal 'De Klokke' en vertelde daar soms over Berke en zijn passie: geloven in de klokken van Rome. Ze zagen dat niet alleen Berke maar ook zijn pa daarvan afzag. Zot, maar zo was het! Twee weken voor Pasen begonnen de plaagstoten door de schoolgenoten en Berke ging door een hel. Iedereen riep hem na als 'Berke Klokke'.

De lokaalhouder zag hem dagelijks voorbijlopen met een bende schavuiten in zijn spoor en vond dat dat moest stoppen. De champetter, die alleen geloofde in de 'schepping van jenever', trok zijn schouders op en zei: "Den

dag dan ze flessen druppels laten vallen zal ik erin geloven!“ Van hem geen actie dus! De pastoor die zelf liever naar Rome zou gaan, was gecharmeerd dat er toch nog iemand geloofde en zei: “Laat hem in zijn geloof, hij zal misschien priester worden.“

Een paar vinkeniers staken de koppen bijeen en bedachten een plan om de pestkoppen eens een leske leren. De hoofdonderwijzer sprong ook op de kar want hij was die conflicten meer dan beu. Alle leerlingen kregen een briefke mee waarop stond dat de Klokken uit de kerktoren op ‘Witte Donderdag’ omstreeks 22 u zouden vertrekken naar Rome. Wie het wou zien moest van thuis kijken. Op de speelplaats werd duchtig gelachen met de boodschap. Maar er ontstonden ook twijfels...



Donderdagavond omstreeks 22.00 u liep geen mens op straat. Maar voor de ramen zijn overal nieuwsgierige kopkes te zien die turen richting kerktoren. Iedereen is ervan overtuigd dat het een grap is maar... Plots beginnen de klokken te luiden gelijk zot! Iedereen schrikt, want dat is nog nooit gebeurd. Opeens zien ze schitteringen in het donker die de toren verlaten richting Rome. Het klokkengelui dooft stilaan uit en de kerktoren wordt weer gehuld in duisternis. Aan de ramen niets anders dan open monden en starende ogen.

Waren dat dan toch de klokken die vertrokken naar Rome? Berke schreeuwt het uit van geluk, eindelijk krijgt hij gelijk! De pastoor weet niet wat geantwoord op de vele vragen, maar krijgt ook geen antwoord van zijn baas uit de hemel. De champetter heeft door alles heen geslapen.

‘s Anderendaags durft niemand Berke nog pesten en hij heeft de dag van zijn leven. Zijn pa, de cafébaas en een paar gaaischutters gaan te biecht. Ze vertellen in de biechtstoel dat ze de klokken hebben geluid, brandende pijlen met zilverpapierlingers hebben afgeschoten vanuit de kijkgaten van de toren en de komende zaterdagnacht ook nog paaseieren gaan leggen in de

hofkes van de pesters... De pastoor laat een zucht van verlichting; dan toch geen mirakel.



En het biechtgeheim belet hem het verder te vertellen. De zondag na het vinden van de paaseieren is iedereen in het dorp het eens met Berke: **de paasklokken bestaan echt.**

Iedere witte donderdag om 22 u luiden de klokken nog in Goddegem. Maar weinigen kennen de ware reden, jullie nu wel!

Lucien van Gent